

Arrest

nr. 295 487 van 13 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. DE WOLF en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, bent Pashtoen en soennitisch moslim. U bent geboren en getogen in het dorp Toutou in het district Shirzad van de provincie Nangarhar. U woonde er tot aan uw vertrek begin april 2021. U komt uit een gezin met 8 kinderen. U kreeg les van uw moeder en volgde later koranlessen in de plaatselijke moskee. U werkte net als de rest van uw familie in de landbouw. Tegen de zin van uw vader sloot uw oudste broer Q. (...) zich enkele jaren geleden aan bij het voormalige Afghaanse leger (Afghan National Army of ANA). Hij was sergeant en werkte aan controleposten in de regio Uruzgan. Omwille van veiligheidsredenen keerde hij jaarlijks slecht 1 keer voor ongeveer 25 dagen naar het dorp terug. Als hij in het dorp was bleef hij uit voorzorg zoveel mogelijk binnen. Uw broer belde vanop zijn werk wel bijna maandelijks naar het thuisfront. Buiten het gezin wist niemand dat hij bij het leger zat. Bij vragen over zijn afwezigheid maakten jullie de inwoners van het dorp wijs dat hij in een stenenfabriek werkzaam

was. In de periode voorafgaand aan uw vertrek controleerde de taliban reeds uw geboorteregio. Talibancommandant Z. (...) zwaaide er de plak en veel dorpingen hadden zich bij de taliban aangesloten. Ongeveer 1,5 jaar voor uw vertrek raakte de taliban op de hoogte van het feit dat uw broer bij het leger werkte, nadat de broer van Z. (...) uw broer in de bank in Nangarhar betrapt had toen hij zijn salaris ging ophalen. Uw broer bracht uw vader hiervan telefonisch op de hoogte, waarop uw vader uw broer vroeg om zijn job te verlaten, wat hij weigerde. Hij vreesde dat de taliban hem bij terugkeer naar het dorp zou vermoorden en ging terug naar zijn werkpost in Uruzgan. Hierna begon de taliban uw vader in het dorp lastig te vallen. Zij eisten dat uw broer naar het dorp zou terugkeren, zijn werk zou verlaten en dreigden met consequenties. Uw vader bleef steeds ontkennen dat uw broer bij het leger werkte. Ongeveer 1,5 maand voor uw vertrek uit Afghanistan kwam uw broer M. (...) om het leven toen de taliban een bom plaatste op een weggetje dat door uw familie wordt gebruikt en naar jullie gronden leidt. Uw schoonzus raakte levensgevaarlijk gewond en overleed enkele dagen later in het ziekenhuis. Commandant Z. (...) zei uw vader de dag van de aanslag dat hij niet had geluisterd en zijn zoon zijn job niet had verlaten. Toen uw broer Q. (...) op de hoogte raakte van deze gebeurtenissen, dook hij begin april 2021 plots onverwacht in het dorp op. Reeds enkele uren na de aankomst van uw broer viel de taliban met geweld jullie woning binnen. Uw broer slaagde erin om via de achterkant van het huis te ontsnappen en dook onder bij H.K.M. (...), een neef van uw vader en buiten het gezin de enige verwant die in het dorp woonde. Toen de taliban in één van de kamers een foto van uw broer in legeruniform in een kader aan de muur opmerkte werden ze woedend. Ze sloegen uw vader met een geweer en beschuldigden hem te hebben gelogen over het werk van zijn zoon. Toen ze uw broer Q. (...) niet aantroffen riepen ze dat ze u zouden meenemen zodat Q. (...) zich bij hen zou gaan aangeven. Op het moment van de inval van de taliban bevond u zich op de velden. Toen uw jongste broer u kwam verwittigen vluchtte u net als uw broer Q. (...) naar de woning van H.K.M. (...). Diezelfde nacht kwam de taliban uw broer opnieuw zoeken in de ouderlijke woning. Uiteindelijk contacteerde uw vader zijn neef en vroeg hem om jullie naar het buitenland te sturen. Samen met uw broer Q. (...) vertrok u diezelfde ochtend in het geheim vanuit de woning van H.K.M. (...) en reisden jullie via de provincie Nimruz naar Pakistan, vanwaar jullie via Iran en Turkije naar Bulgarije doorreisden. Aan de grensovergang met Bulgarije raakte u van uw broer gescheiden. Noch u, noch uw familie in Afghanistan heeft sindsdien nog iets van Q. (...) vernomen. Uw broers telefoonnummer is niet meer actief. Op 29/05/2021 diende u in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming in. Kort nadien reisde u via Servië door naar Roemenië, waar u op 06/07/2021 nogmaals een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ongeveer 25 dagen na uw aankomst in Roemenië reisde u naar Hongarije om vervolgens via Oostenrijk, Duitsland en Frankrijk naar België te komen, waar u op 11/08/2021 aankwam en de volgende dag als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. Nadat het akkoord tot overname van Roemenië op basis van de Dublin-reglementering was verstreken en België verantwoordelijk werd voor de behandeling van uw verzoek, werd uw dossier op 14/07/2022 aan het CGVS overgemaakt.

Uw familie in het dorp heeft nog steeds problemen met de taliban omwille van het werk van Q. (...). De taliban stoekt de dorpingen op om uw familie niet meer op feesten uit te nodigen, beschimpen uw broer als ongelovige en slaan uw vader.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de taliban omwille van het werk van uw broer Q. (...). Daarnaast haalt u aan dat u hier in België in een restaurant werkt, naar school gaat en met vrouwen rondhangt en zegt u in Afghanistan geen vrijheid te zullen hebben.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw identiteitskaart, een certificaat waaruit blijkt dat uw broer Q. (...) van 04/05/2016 tot 31/07/2016 een militaire training voor opgeleide sergeanten in Kabul volgde, een werkbadge van uw broer Q. (...), een medische hulpkaart van uw broer uitgereikt door het Afghaanse leger op 16/05/1995, een bankkaart van uw broer Q. (...) en kopieën van twee foto's van uw broer Q. (...) in militair uniform, enkele foto's van u in het gezelschap van uw broer Q. (...), de identiteitskaart van uw vader, de link naar uw profiel op facebook en de envelop waarin enkele documenten u werden toegestuurd neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om

internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 12/08/2021 immers aan dat u 16, 8 jaar oud bent (uw administratieve geboortedatum is dan 31/12/2004). Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) op 30/08/2021, dat u een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u bij aankomst in België 16 jaar zou geweest zijn, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid op fundamentele wijze. De bijkomende vaststelling dat u uw verklaarde leeftijd van bij de registratie blijft volhouden en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 24/01/2023 blijft zeggen dat u 16 jaar was bij uw aankomst in België ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid verder (CGVS, I, p.6). Het CGVS merkt in dit verband overigens verder op dat uit uw dossier blijkt dat u zich bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in Bulgarije op 29/05/2021 als meerderjarige liet registreren (°07/07/1995). Dat u, rekening houdend met alle bovenstaande elementen, blijft volhouden als minderjarige naar België te zijn gekomen is dan ook opmerkelijk.

Gelet op het significante verschil inzake uw verklaarde geboortedatum (31/12/2004) en leeftijd bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming en de leeftijd die vastgesteld werd in het uitgevoerde leeftijdsonderzoek (zie administratief dossier), zijnde een leeftijdsverschil van minimaal 2,5 jaar en maximaal 7 jaar, is het overduidelijk dat uw verklaringen aangaande uw leeftijd geen simpele vergissingen zijn maar een doelbewuste poging om de Belgische asieldiensten te misleiden. Dat u desondanks voor het CGVS blijft volhouden in 2004 te zijn geboren met gevolg dat u het CGVS op geen enkele wijze zicht biedt op uw daadwerkelijke achtergrond, levensloop en socio-economische situatie en -activiteiten alvorens uw komst naar België. U laat het CGVS volledig in het ongewisse hoe, waar en onder welke omstandigheden u deze 2,5 tot 7 jaar heeft doorgebracht.

In dit verband merkt het CGVS tevens op dat u bij de registratie van uw verzoek op 12/08/2021 op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde nooit een taskara (Afghaanse identiteitskaart) te hebben gehad. Dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 24/01/2023 plots uw taskara aanbrengt en hierbij verklaarde desbetreffend identiteitsstuk in 1391 in Afghanistan te hebben aangevraagd is opmerkelijk en in strijd met uw eerdere afgelegde verklaringen op het moment van uw registratie van uw verzoek op 12/08/2021 (CGVS, I, p.4; p.6). Voor wat betreft de door u neergelegde identiteitskaart, afgeleverd op 04/01/1391 (wat overeenstemt met 23/03/2012) en waarop vermeld wordt dat u 8 jaar bent (op basis van uw uiterlijk), merkt het CGVS overigens op dat dit stuk niet volstaat om de eerdere vaststellingen aangaande uw leeftijd in positieve zin te herstellen. Bovendien dient gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat.

Met betrekking tot het profiel van uw broer Q. (...) die als militair bij het voormalige Afghaanse leger werkzaam was, dient verder het volgende te worden opgemerkt.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer Qadir samen met u gevlucht is en u sinds jullie in Bulgarije van elkaar werden gescheiden geen enkel nieuws van hem heeft.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. De omstandigheden waarin u uw broer aan de grens in Bulgarije kwijtspeelde zijn weinig overtuigend. U verklaart hierover in stereotiepe en algemene bewoordingen dat de Turkse politie opdaagde toen u tijdens een nacht een hek aan de grens over klom en iedereen begon weg te rennen. Specifieke informatie aangaande de locatie waar dit gebeurde en het tijdstip wanneer dit gebeurde verstrekt u niet. U vertelt evenmin spontaan met wie u daar was, onder wiens begeleiding u daar was, wat er voor en na dit incident gebeurde of wat u onmiddellijk nadien gedaan heeft om uw broer te vinden. U beweert dat u en uw overige familieleden geen contact meer hebben gehad met uw broer Q. (...) sinds jullie elkaar in Bulgarije kwijtraakten (CGVS, I, p. 13). Dat u niet weet of uw broer Q. (...) al dan niet een telefoon heeft en zijn Facebook gegevens niet kent, kan op weinig bijval rekenen. Gevraagd op welke wijze u getracht heeft uw broer te contacteren, zegt u enkel navraag te hebben gedaan bij mensen met wie u samen vertrok uit Roemenië (CGVS, I, p. 8). Uw verdere verklaring in dit verband als zou uw broer geen contactnummers uit het hoofd kennen en hij zijn gsm onderweg is kwijtgespeeld is weinig geloofwaardig. Temeer daar uw broer u tijdens de reis zelf adviseerde om uit voorzorg telefoonnummers van het thuisfront uit het hoofd te leren. In het licht hiervan is het aldus weinig waarschijnlijk dat hij dit zelf niet zou hebben gedaan (CGVS, I, p.14 en CGVS, II, p.7-8). Dat alle contact tussen uw broer Q. (...), naar aanleiding van wiens profiel u problemen zou kennen met de taliban en aldus de spilfiguur in uw relaas, en uw familie verloren is gegaan is bijgevolg niet aannemelijk. Dat u en uw familie niet over enige mogelijkheden zouden beschikken om in contact te blijven met Q. (...) overtuigt niet. Zoals eerder aangehaald, geeft u evenmin een duidelijke uitleg voor ontbreken van elk contact. Dat uw broer zijn mobiele telefoon ergens zou hebben achtergelaten, kan niet overtuigen en is geen afdoende verschooning voor het uitblijven van enig contact (CGVS, II, p.8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat mobiele telefoons wijdverspreid gebruikt worden in Afghanistan. Ook is het gebruik van mobiele telefoons en smart phones in Afghanistan gangbaar geworden waardoor het makkelijker geworden is voor Afghanen in het buitenland om in contact te blijven met hun familie en netwerken in Afghanistan. Verder wordt in deze informatie bevestigd dat families over het algemeen goed geïnformeerd zijn over elkaar en dat Afghanen geweldig zijn in netwerken en het terugvinden van mensen. Aangaande sociale netwerken in Afghanistan stelt deze informatie dat diverse netwerken als familienetwerken maar ook netwerken gebaseerd op stam verbanden, religieuze verbanden, dorpsverbanden en andere constant en absoluut zijn in het dagelijkse leven van een Afghaan. Zo is het zeer moeilijk in te beelden dat een Afghaan volledig alleenstaand zou zijn, zonder contacten te onderhouden met familie of een ander netwerk. Het is immers de uitgebreide familie of het familiaal netwerk dat de centrale steunpilaar vormt binnen de Afghaanse maatschappij, deze kan aldus beschouwd worden als de belangrijkste bouwsteen van de Afghaanse sociale structuur. Binnen deze uitgebreide familie bestaat ook de wederkerige verplichting mekaar te helpen, waardoor de solidariteit onder de familieleden erg groot is. Het collectieve belang van de familie staat boven het individuele belang. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de huidige situatie van uw broer toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Ook wat betreft uw eigen problemen of de problemen (of situatie) van uw familieleden, overtuigen uw verklaringen niet. U legt immers geen eensluidende verklaringen af over de omstandigheden waarin de taliban zou achterhaald hebben dat uw broer Q. (...) als militair bij het voormalige Afghaanse leger werkzaam was, wat nochtans de aanleiding zou hebben gevormd voor uw moeilijkheden in Afghanistan. Zo spreekt u zich tegen over het moment waarop H.M.K. (...), de neef van uw vader en de enige verwant die in jullie dorp woonde, op de hoogte raakte van het feit dat uw broer als militair werkzaam was. Zo verklaarde u de ene keer voor het CGVS dat hij pas weet kreeg van uw broers job bij het leger vlak voor jullie vlucht uit het dorp toen jullie in zijn woning ondergedoken waren (CGVS, I, p.15-16). In tegenstelling hiermee verklaarde u een andere keer dat iedereen van uw broers werk op de hoogte raakte toen de zoon van commandant Z. (...) uw broer anderhalf jaar voor jullie vertrek in een bank heeft betrapt (CGVS, II, p.19). Uw verklaring na confrontatie, namelijk dat uw vader het vroeger aan zijn neef heeft verteld maar

hij wel voor jullie komt naar zijn huis niet wist dat de taliban was geweest is geen afdoende verklaring om bovenstaande discrepantie uit te klaren (CGVS, II, p.19).

In dit verband is het tevens merkwaardig dat uw familie aan de ene kant het werk van uw broer jarenlang angstvallig voor iedereen geheim hield, maar aan de andere kant er geen graten in zag om in één van de kamers van de ouderlijke woning een kader aan de muur op te hangen met daarin een foto waarop hij in militair uniform poseerde (CGVS, I, p.18-19 en CGVS, II, p.9). In het licht van de door u geschetste veiligheidssituatie in uw dorp, waarover u zelf zei dat de taliban er toen reeds aanwezig was en er regelmatig gevechten in uw dorp plaatsvonden, is het weinig waarschijnlijk dat uw familie het risico zou nemen om uw broers foto in uniform zichtbaar in de woning op te hangen, wetende dat de taliban op de hoogte was gekomen van zijn werk en uw familie hiermee lastigviel (CGVS, II, p.10-11; p.13).

Ter ondersteuning van het profiel van uw broer maakte uw advocaat op 27/01/2023 per mail 1 portretfoto van uw broer in militair uniform en 1 foto van uw broer in militair uniform in het gezelschap van zijn collega's aan het CGVS over. Toen de Protection Officer u tijdens het persoonlijk onderhoud op 07/03/2023 vroeg of u één van de collega's waarmee uw broer op de foto staat bij naam kende, slaagde u er opnieuw niet in om te antwoorden. Doorgevraagd bleek u overigens geen enkele naam van één van zijn collega's te kennen (CGVS, II, p.19). Het is weinig geloofwaardig dat u nooit een naam van één van de collega's van uw broer tijdens één van jullie gesprekken zou hebben opgevangen of hierover geen informatie via uw familie waarmee u nog contact heeft zou kunnen inwinnen, temeer het profiel van uw broer aan de basis ligt van uw ingeroepen vluchtmotieven. Verwacht kan worden dat de activiteiten van uw broer en zijn omgang met collega's wel eens ter sprake moet zijn gekomen voor, tijdens of na uw vlucht samen met uw broer Q. (...) uit Afghanistan.

Evenmin kon u vertellen hoe uw broer zijn verlof doorbracht indien hij niet naar het dorp afreisde en bleek u niet op de hoogte over de regeling om het salaris van uw broer naar huis te krijgen (CGVS, I, p.17). Tot slot is het merkwaardig dat u niet wist of uw broer bij zijn terugkeer naar het dorp vlak voor uw vertrek besloten had om zijn werk bij het leger stop te zetten (CGVS, II, p.20). Het is allerminst geloofwaardig dat u hierover tijdens uw vlucht niet met uw broer over zou hebben gesproken.

Dat u zich na uw aankomst in België via uw familie in Afghanistan, waarmee u zoals blijkt uit uw verklaringen nog regelmatig contact heeft, geen verdere informatie verzamelde over het profiel van uw broer, is uitermate merkwaardig (CGVS, II, p.4).

Verder kunnen ook uw verklaringen over de gebeurtenissen waaraan u uw terugkeervrees ontleent niet overtuigen. U verklaarde dat uw vader sinds het incident in de bank, anderhalf jaar voor uw vertrek, door de taliban over de job van uw broer werd lastiggevalen maar kon niet vertellen hoe vaak uw vader met dergelijke problemen af te rekenen had (CGVS, II, p.14).

Vervolgens kon u niet antwoorden toen u werd gevraagd of uw broer zijn oversten verwittigde toen hij door uw vader in kennis werd gesteld van het feit dat uw familie in het dorp met de taliban en de inwoners problemen kende omwille van zijn job (CGVS, II, p.18).

Aangaande de door u aangehaalde problemen merkt het CGVS tevens op dat het uitermate merkwaardig is dat uw familie in het dorp bleef wonen nadat de taliban van uw broers werk op de hoogte raakte. Sterker nog, zelfs na de dreigementen en later na de dood van uw broer M. (...) en uw schoonzus anderhalve maand voor uw vertrek werden er geen stappen genomen ter bescherming van u, uw vader en de rest van uw broers en zussen. Bovenstaande staat haaks op de grote vrees die men gezien de omstandigheden zou verwachten (CGVS, II, p.16-17).

De vaststelling trouwens dat uw familie die volgens uw verklaringen nog steeds door de taliban worden lastiggevalen altijd in het dorp zijn blijven wonen is opmerkelijk (CGVS, I, p.20 en CGVS, II, p.17). Temeer ook daar het merendeel van uw familie langs moederszijde buiten het dorp woonachtig is (CGVS, I, p.11). Aanvullend dringt de vraag zich op waarom uw broer in het licht van de door u geschetste veiligheidssituatie in april 2021 het risico nam om in het dorp te verschijnen en niet buiten het dorp afsprak om er uw ouders te ontmoeten (CGVS, II, p.20). Verder merkt het CGVS op dat het uitermate merkwaardig is dat uw vader, wiens zoon zelf bij het leger in dienst was, het leger of de politie niet contacteerde na de dood van uw broer M. (...) en zijn vrouw (CGVS, II, p.18).

Het CGVS merkt in dit verband volledigheidshalve op dat u van de aanslag op uw broer M. (...) en zijn vrouw en hun overlijden geen enkel begin van bewijs neerlegde. Hiernaar gevraagd haalde u aan dat er geen foto's zijn omdat de mensen er geen grote gsm's kunnen bijhouden. Dit is echter geen afdoende verklaring voor het ontbreken van elk begin van bewijs.

Eveneens is uw vluchtaanleiding, met name de inval van de taliban in uw ouderlijke woning op zoek naar uw broer Q. (...) in april 2021, ongeloofwaardig te noemen. Dat de taliban niet de reflex hadden uw broer Q. (...) te zoeken bij K. M. (...), de enige verwant van uw familie in uw dorp, toen zij hem niet aantroffen in jullie woning, is weinig realistisch te noemen. Immers, u stelt dat de taliban reeds enkele uren nadat uw broer Q. (...) van zijn werkplaats thuisgekomen was uw woning binnenviel, wat betekent dat de taliban goed geïnformeerd was over het doen en laten van uw broer. Er kan dan ook van uit gegaan worden dat de taliban op de hoogte was waar in het dorp u familie wonen had en waar uw broer zich eventueel schuil

kon houden. Uw verdere verklaring dat de taliban zich dan maar op u richtten en ermee dreigden u mee te nemen als drukkmiddel voor uw broer Q. (...), houdt eveneens weinig steek. U bleek immers zelf niet in de woning te zijn. Zo was u aan het werk op uw landbouwvelden. U zag dan ook uw kans schoon om tijdig te ontsnappen. Uw vader en jongere broer die daarentegen wél in de woning aanwezig waren, werden gespaard door de taliban (CGVS, I, p, 18 en 19). Enige verklaring hieromtrent geeft u niet. De door u beschreven gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vlucht uit Afghanistan kan gelet op voorgaande, niet overtuigen.

Daarnaast merkt het CGVS op dat u nalaat in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar uw verblijf in België, niet leven op dezelfde manier in Afghanistan, gebrek aan mogelijkheden op vlak van opleidingen en de in Afghanistan aanwezige beperkingen zoals bijvoorbeeld de sociale omgang met vrouwen en de verplichte baardgroei door de taliban, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen (CGVS, II, p.3-4).

Uit alle bovenstaande opmerkingen besluit het CGVS dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

De overige door u neergelegde documenten, met name een kopie van de identiteitskaart van uw vader, enkele foto's van u en uw broer Q. (...), uw facebookprofiel en de envelop waarin enkele van de door u neergelegde documenten werden verstuurd zijn niet in staat om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die

het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP

in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar.

Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat

een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socioeconomische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar

België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "wet van 15 december 1980"), artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna "EVRM"), de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 17, §2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel."

Verzoeker stelt vooreerst:

"Verzoeker wenst, als voorafgaande opmerking, te onderlijnen dat zijn identiteit en nationaliteit niet betwist worden door de verwerende partij.

Zo wordt het niet betwist dat verzoeker een Afghaanse staatsburger is en dat hij afkomstig is uit het dorp Toutou in het district Shirzad van de provincie Nangarhar.

De tegenpartij betwist ook niet dat personen die tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vervolging (bestreden beslissing, p. 3). Hoewel dit niet expliciet geschreven staat in de bestreden beslissing, betwist de tegenpartij ook niet dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden ook, in bepaalde gevallen, te maken kunnen krijgen met vervolging (algemeen beleid van de tegenpartij)."

Voorts gaat verzoeker in op de motivering inzake zijn leeftijd. Verzoeker geeft in dit kader aan zijn exacte leeftijd niet te kennen en dit ook zo te hebben verklaard tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud. Tevens wijst hij op algemene situatie omtrent de rol van documenten in Afghanistan. Op basis van zijn taskara en de verklaringen van zijn ouders was verzoeker 16,8 jaar toen hij in België aankwam. "Verzoeker legt nogmaals uit dat zijn taskara opgesteld werd in 1391 en dat hem, op dat moment, gevraagd werd hoe oud hij was (8 jaar - NPO I, p 6). Zijn taskara is dus geen weergave van zijn exacte geboortedatum. Verzoeker heeft dit trouwens nooit beweerd.

Desondanks heeft verzoeker, op basis van wat zijn ouders hem altijd verteld hebben en op basis van zijn taskara, ter goede trouw, verklaard bij aankomst in België dat hij ongeveer 16,8 jaar oud was en heeft de Belgische asielinstanties nooit om de tuin willen leiden.

Hoewel de leeftijdsbeslissingen van de Dienst Voogdij buiten uw rechtspraak vallen, dient er ook opgemerkt te worden dat de medische onderzoeken die uitgevoerd werden op verzoeker, met name een tandheelkundig onderzoek, een sleutelbeenradiografie en een handpolsradiografie zowel wetenschappelijk als politiek gezien twijfelachtig en dubieus zijn wanneer zij gebruikt worden om een leeftijd te schatten."

Verzoeker doet vervolgens een betoog, aan de hand van algemene informatie, inzake de betrouwbaarheid en de relatieve bewijswaarde van (de resultaten van) leeftijdsonderzoeken. Verzoeker concludeert:

"Om al deze redenen, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij zich nooit onterecht als minderjarige heeft willen voordoen en de tegenpartij nooit heeft trachten te misleiden omtrent zijn identiteit, zodat zijn

beweerde leeftijd bij aankomst zijn "algemene geloofwaardigheid" niet kan aantasten. Door het tegenovergestelde te beweren, schendt de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht. Hoe dan ook is de betwiste leeftijd van verzoeker helemaal onvoldoende om enige vorm van internationale bescherming te weigeren aangezien dit element op zich geen impact heeft op het risico op vervolging of op behandelingen in strijd met artikel 2 en 3 van het EVRM."

Verzoeker gaat vervolgens achtereenvolgens in op de motieven inzake de huidige situatie van zijn broer, het profiel van zijn broer, de ter staving van dit profiel neergelegde documenten, de door hem en zijn familieleden ondergane vervolgingsfeiten en de (huidige) situatie van zijn familieleden. Hij concludeert:

"In het licht van wat voorafgaat, blijkt duidelijk dat de tegenpartij het relaas van verzoeker onvoldoende serieus heeft bestudeerd.

Verzoeker wenst in het bijzonder de nadruk te leggen op de onzorgvuldige analyse van het profiel van zijn broer, dat nochtans aan de grondslag ligt van zijn eigen problemen. Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij de ongeloofwaardigheid van het profiel van verzoeker baseert op details, wat niet aanvaardbaar is, gelet op de ernst van de aangevoerde vrees.

Het lijkt ook duidelijk dat de tegenpartij een etnocentrisch oogpunt hanteert, maar geen rekening houdt met de culturele en de veiligheidscontext in Afghanistan."

Verzoeker gaat verder in op de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en op zijn 'verwestering'. Verzoeker wijst op zijn aanpassingen aan en op zijn integratie en activiteiten in het Westen en stelt:

"Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, hebbende een asielaanvraag ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld, zal een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de Taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Sharia-wet.

Voor verzoeker is het in dergelijke omstandigheden onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan.

Verzoeker vreest ook, bij terugkeer, om als "afvallige" te worden beschouwd.

De behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan werd de laatste jaren uitvoerig besproken en gedocumenteerd. De bezorgdheid is unaniem."

Vervolgens doet verzoeker een uitgebreid betoog, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent de situatie in Afghanistan voor personen die hebben verbleven in en die terugkeren vanuit het Westen. Tevens geeft hij aan dat de bestreden beslissing voorbarig was, wijst hij op een arrest van de Raad van in april 2020 en geeft hij enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Voorts doet hij gelden:

"In casu, heeft verwerende partij de persoonlijkheid van verzoekende partij helemaal niet beoordeeld. Voor verzoeker is het vandaag onmogelijk en denkbaar om terug te keren naar Afghanistan, omdat hij helemaal verwesterd is en ook op een Westerse manier denkt. Het zal voor hem onmogelijk zijn om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse manier van denken. Dit op zich zou al een vervolging zijn voor verzoeker.

Verzoeker verwijst ook naar het voormeld arrest van 31 maart 2022 waarin Uw Raad van oordeel was (...)".

Verzoeker voert verder aan dat er rekening moet worden gehouden met alle door hem aangevoerde factoren. *"In casu, brengt verzoeker echter een groot aantal elementen naar voor ter ondersteuning van zijn*

verzoek, die, op zijn minst, in samenstel, voldoende ernstig zijn om een schending te vormen "van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van

artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden":

1) Verzoeker heeft zijn land van herkomst helemaal alleen, op 16-jarige leeftijd, moeten ontvluchten ;

2) De vader van verzoeker heeft een afwijking aan zijn been (NPO, p. 7) ;

3) De broer van verzoeker werd door een wagen omver gereden en is overleden (NPO, p. 7);

4) De oom van verzoeker werkte voor het nationale leger (NPO, p. 7) ;

5) De familie van verzoeker werd na het vertrek van verzoeker nog steeds lastiggevallen door de taliban (NPO, p. 7 en 8) ;

6) Verzoeker is niet naar school gegaan in Afghanistan (NPO, p. 9) ;

7) Verzoeker heeft voor de voormalige autoriteiten gewerkt. Dit lijkt niet betwist te zijn door de tegenpartij ;

8) Verzoeker komt duidelijk uit een arme familie aangezien verzoeker, ondanks zijn jonge leeftijd, moest werken zodat zijn familie zou kunnen overleven (NPO, p. 9). De vader van verzoeker heeft het huis ook moeten verkopen om de vluchtreis van verzoeker te bekostigen (NPO, p. 22) ;

9) Verzoeker zal in geval van terugkeer naar Afghanistan, als oudste valide man in de familie, de vertegenwoordiger worden. Hij zal, ondanks zijn jonge leeftijd, de (financiële) verantwoordelijkheid moeten dragen voor zijn familie. Dit is trouwens ook de reden waarom hij niet naar school kon gaan in Afghanistan en moest werken (NPO, p. 9) ;

10) Verzoeker is actief op verschillende sociale media (NPO, p. 9) ;

11) Verzoeker verblijf al meer dan anderhalf jaar in België, gaat hier naar school, spreekt Frans en heeft veel vrienden in België. De jaren die hij in België doorgebracht heeft zijn bepalend voor zijn opvoeding, zijn visie op de wereld, zijn normen en waarden, de constructie van zijn identiteit ;

Het relaas van verzoeker laat bijgevolg een samenstel van factoren verschijnen die samen genomen op zich gelijkgesteld kan worden aan een vervolging of een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verwerende partij, door het relaas van verzoeker punt per punt te beoordelen, maar niet in zijn geheel, heeft duidelijk een beoordelingsfout gemaakt."

Verzoeker geeft andermaal enkele algemene, theoretische beschouwingen, wijst op rechtspraak van de Raad en stelt dat deze rechtspraak *in casu* kan worden toegepast.

Verder gaat verzoeker in op en doet hij een algemeen, theoretisch betoog inzake het principe van het voordeel van de twijfel en stelt hij dat dit voordeel van de twijfel aan hem moet worden verleend.

Verzoeker doet vervolgens een uitgebreid betoog, aan de hand van algemene landeninformatie en rechtspraak, met betrekking tot de algemene, preciaire sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan. Hij geeft daarbij aan de mening te zijn toegedaan dat *"sinds de machtsovername door de taliban, de algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet"*. Tevens laat hij uitschijnen dat er onvoldoende informatie beschikbaar zou zijn.

Daarna gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Hij geeft aan de mening te zijn toegedaan dat *"Afghanistan zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit."* Verzoeker doet ook in dit kader gelden dat er onvoldoende (betrouwbare) informatie voorhanden zou zijn. Vervolgens doet verzoeker een uitgebreid betoog, aan de hand van algemene landeninformatie en rechtspraak, omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan en concludeert:

"Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat verwerende partij tot een foutieve analyse overgaat van het conflict en de nood aan bescherming, in strijd met artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet en artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"De bestreden beslissing te hervormen en dienvolgens:

- In hoofdde, aan verzoeker de status van vluchteling te erkennen;

- In ondergeschikte orde, verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;

- In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek".

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene landeninformatie bij het voorliggende verzoekschrift (bijlage 3).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Het betreft twee attesten waaruit blijkt dat hij geslaagd is voor een taal cursus Frans in België, twee Belgische arbeidscontracten en een verklaring op eer waarin aangegeven wordt dat verzoeker werkzaam was in een restaurant en zich daarbij als sociaal, punctueel, betrouwbaar, serieus en geïntegreerd in de onderneming opstelt.

3.2. Verweerder legt op 8 september 2023 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker toont op generlei wijze aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

4.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verder integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

4.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (PR CGVS), dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker inzake de vermeende schending van deze bepaling zelfs niet de minste uitleg of duiding verstrekt. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoeker met de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en aangehaalde inconsistenties en tegenstrijdigheden niet werd geconfronteerd op zich geenszins afbreuk doet aan het bestaan van deze vaststellingen, inconsistenties en tegenstrijdigheden. Het doen van dergelijke vaststellingen en het vaststellen van dergelijke inconsistenties en tegenstrijdigheden zijn tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. In zoverre verweerder verzoeker overeenkomstig artikel 17, § 2 van het PR CGVS moet confronteren met de tegenstrijdigheden die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze bepaling slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker ruimschoots de kans had om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige uitleg te verstrekken omtrent en een verklaring te bieden voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en voor de hierin aangehaalde inconsistenties en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Hij heeft deze mogelijkheid daarenboven benut. Op de door hem verstrekte uitleg en verklaringen, wordt daarbij in hetgeen volgt en voor zover nodig ingegaan.

4.4. Waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 15, c) van richtlijn 2011/95/EU, dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Het door verzoeker aangevoerde artikel van deze richtlijn, met name artikel 15, c), werd omgezet naar Belgisch recht in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtsgeldig beroepen op de schending van artikel 15, c) van richtlijn 2011/95/EU. Met de inhoud en de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt, in zoverre dit artikel te dezen van toepassing zou (kunnen) zijn, in hetgeen volgt terdege rekening gehouden.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing

kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.7. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van het dorp Toutou in het district Shirzad in de provincie Nangarhar. Aldaar zou hij zijn hele leven hebben gewoond, les hebben gekregen van zijn moeder en in de plaatselijke moskee koranlessen hebben gevolgd. Net als de rest van zijn familie, zou hij er in de landbouw hebben gewerkt. Omwille van de werkzaamheden als militair van zijn broer, zou hij echter problemen hebben gekregen met een vrees voor vervolging koesteren ten aanzien van de taliban.

Teneinde een gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, is het in dit kader essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, leeftijd, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en verzoekers persoon.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker kennelijk leugenachtige verklaringen aflegde omtrent zijn leeftijd en zich geheel ten onrechte trachtte voor te doen als minderjarige. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 12/08/2021 immers aan dat u 16, 8 jaar oud bent (uw administratieve geboortedatum is dan 31/12/2004). Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) op 30/08/2021, dat u een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u bij aankomst in België 16 jaar zou geweest zijn, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid op fundamentele wijze. De bijkomende vaststelling dat u uw verklaarde leeftijd van bij de registratie blijft volhouden en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 24/01/2023 blijft zeggen dat u 16 jaar was bij uw aankomst in België ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid verder (CGVS, I, p.6). Het CGVS merkt in dit verband overigens verder op dat uit uw dossier blijkt dat u zich bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in Bulgarije op 29/05/2021 als meerderjarige liet registreren (°07/07/1995). Dat u, rekening houdend met alle bovenstaande elementen, blijft volhouden als minderjarige naar België te zijn gekomen is dan ook opmerkelijk.

Gelet op het significante verschil inzake uw verklaarde geboortedatum (31/12/2004) en leeftijd bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming en de leeftijd die vastgesteld werd in het uitgevoerde leeftijdsonderzoek (zie administratief dossier), zijnde een leeftijdsverschil van minimaal 2,5 jaar en maximaal 7 jaar, is het overduidelijk dat uw verklaringen aangaande uw leeftijd geen simpele vergissingen zijn maar een doelbewuste poging om de Belgische asieldiensten te misleiden. Dat u desondanks voor het CGVS blijft volhouden in 2004 te zijn geboren met gevolg dat u het CGVS op geen enkele wijze zicht biedt op uw daadwerkelijke achtergrond, levensloop en socio-economische situatie en -activiteiten alvorens uw komst naar België. U laat het CGVS volledig in het ongewisse hoe, waar en onder welke omstandigheden u deze 2,5 tot 7 jaar heeft doorgebracht.”

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift de resultaten van zijn leeftijdsonderzoek in twijfel tracht te trekken, dient

immers te worden opgemerkt dat verzoeker, zoals hij ook zelf duidelijk aangeeft in het voorliggende verzoekschrift, de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan aanvechten of betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij, zoals opgenomen in het administratief dossier. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Waar verzoeker net als bij het CGVS tracht voor te houden dat hij van zijn werkelijke leeftijd niet op de hoogte was en steeds zou hebben geloofd dat hij zo jong was als hij initieel beweerde, dient verder te worden opgemerkt dat dit bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Gelet op het grote verschil tussen verzoekers beweerde en verzoekers werkelijke leeftijd, is het manifest onaannemelijk dat verzoeker nooit zou hebben beseft dat hij ouder was dan hij initieel voorhield. Bovendien gaat verzoeker met deze uitleg volledig voorbij aan de terechte vaststelling dat hij zich in Bulgarije wel aanmeldde als meerderjarige en dat hij aldaar aangaf dat hij negen jaren ouder was dan hij voorhield in België.

Ook verzoekers verwijzing naar de door hem neergelegde taskara is in dit kader niet dienstig. Aan deze taskara kan immers niet de minste bewijswaarde worden gehecht. In de fiche MENA, zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, verklaarde verzoeker vooreerst namelijk uitdrukkelijk dat hij nooit zulke taskara had gehad. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt bovendien dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat er in Afghanistan op grote schaal werd gefraudeerd met allerhande documenten zoals de neergelegde taskara en dat dergelijke documenten daardoor eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde van de neergelegde taskara danig relativeert. Daarenboven is het verschil tussen verzoekers zelfverklaarde leeftijd en verzoekers werkelijke leeftijd dermate groot dat het in het geheel niet aannemelijk is dat in het jaar 1391 (hetzij in de periode van maart 2012 tot maart 2013) in verzoekers taskara zou worden aangegeven dat hij op basis van zijn verschijning op dat moment 8 jaar oud was.

Dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of hij al dan niet analfabeet is. In de fiche MENA, zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, gaf verzoeker namelijk nog aan van wel. Nadien ontkende verzoeker echter analfabeet te zijn (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.11).

De voormelde vaststellingen vormen in het licht van het voorgaande een ernstige, negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Uit de stukken van het dossier blijkt verder dat verzoeker voor het overige nauwelijks of niet werd bevraagd inzake verscheidene van de voormelde, nochtans cruciale elementen en dat hij ontoereikende verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd. Zo werden aan verzoeker geen vragen gesteld inzake de ligging of geografie van zijn dorp, de omgeving van dit dorp, de regio daarrond en het land waarvan hij stelt afkomstig te zijn. Ook werden aan verzoeker geen vragen gesteld omtrent zijn voorgehouden bezigheden en deze van zijn familieleden als landbouwer, de producten en gewassen die zij zouden hebben geteeld en de wijze waarop zijn hun velden zouden hebben bewerkt. Met betrekking tot zijn overige dagelijkse bezigheden en activiteiten in Afghanistan en de lessen die hij aldaar volgde werden aan verzoeker evenmin vragen gesteld. Wanneer hij werd ondervraagd over de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, bleef verzoeker bovendien erg op de vlakte en legde hij uiterst vage verklaringen af, die nauwelijks of niet te verifiëren vallen. Daarenboven legde verzoeker inconsistente verklaringen af over de talibanleider in zijn dorp, een zekere Z. Initieel verklaarde hij, gevraagd of deze persoon in hetzelfde dorp woonde, immers: *"Zij woonden in hun eigen dorp ver van ons, in ander dorp"*. Nadien beweerde verzoeker echter dat deze persoon wel degelijk in hetzelfde dorp woonde (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.10).

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, leeftijd, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

De documenten en stukken die verzoeker benevens de reeds hoger besproken taskara neerlegde en die zijn opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, alsmede de documenten die verzoeker neerlegt door middel van een aanvullende nota, bevatten tot slot geen gegevens die enig ander licht kunnen werpen op de voormelde, aan verzoekers persoon eigen zijnde elementen.

Gezien het de Raad te dezen ontbreekt aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 april 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

Dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT